

Sager er et for vedkommende Sagfører saa betydeligt og indgribende Skridt, at det kan skade ham langt ud over det blot at miste disse Sager.

Under Nr. 66 er der stillet Ændringsforslag om, at sidste Stykke i § 105 skal udgaa, idet det findes betænkeligt at paalægge de til offentlige og beneficerede Sagers Udførelse berettigede Sagførere uden Vederlag at affatte Forligsklage og Ansøgning om fri Proces for enhver, som af Sysselmanden (eller Politimesteren) henvises til dem. Det vil dog for at kunne gøre det være nødvendigt til en vis Grad at sætte sig ind i hele Sagen og kan derfor efter Omstændighederne være et ikke saa lille Arbejde. Hertil kommer, at den Sagfører, til hvem Sagen efter Omgang henvises, maaske kan være den, som Modparten plejer at benytte som sin Sagfører, og af hvem det derfor ikke med Billighed kan forlanges, at han skal gøre Skridt til Fordel for den anden Part og endog i Ansøgningen om fri Proces fremstille Sagen, set fra dennes Synspunkt.

Til § 108 er der under Nr. 67 stillet Forslag om at genoptage den i Kommissionsforslaget indeholdte Bestemmelse om, at Sagførerne skulle vise Retten Hensynsfuldhed og Agtelse. Der ses ikke nogen Grund til at udlette denne Forskrift, særlig naar man har fundet det nødvendigt over for Dommerne at give en Bestemmelse som den, der indeholdes i § 34, 2det Stykke.

2den Bog.

Ændringsforslaget Nr. 71 til § 122 er en Følge af det i § 674 givne Begreb om politiske Lovovertrædelser, hvorefter saadanne ikke ville kunne forekomme som borgerlige Retssager.

Under Nr. 73 er der stillet et Ændringsforslag til § 165, foranlediget ved, at de i Lovforslaget indsatte Ord, „og ikke med det særlige Hverv for Øje at møde for Retten“ formentlig ikke behøves for at betrygge mod Misbrug, naar der forlanges et Tje-

nesteforhold paa mindst en Maaned, og desuden ville medføre det besynderlige Resultat, at en Sagfører, naar han selv skulde faa en Proces, ikke kan lade sin Fuldmægtig møde for sig, da han er antaget med det særlige Hverv for Øje at møde for Retten.

Under Nr. 75 er der stillet Ændringsforslag til § 182, idet der ikke synes at være Grund til at give Vidner, Skønsmænd eller Parter Ret til ved Retsmødets Slutning at fordre oplæst alt, hvad der i det er tilført Protokollen, eftersom deres egne Forklaringer skulle oplæses for dem og rati- haberes, efterhaanden som de aflægges, jfr. § 286 Slutningen; det synes derfor at burde bero paa Retten, om slig Oplæsning, der dog altid vil berøve Retten nogen Tid, bør finde Sted eller ikke.

Under Nr. 77 stilles der et Ændringsforslag til § 191, som sigter til at gøre det klart, at Stævningmændene ikke, naar Sagsøgte er fraværende fra sin Bopæl i det Øjeblik, de indfinde sig for at forkynde Stævningen, og der sammesteds findes nogen af de Personer, for hvem Stævningen efter Paragraffens Ord kan forkyndes i Sagsøgtes Sted, skulle enten komme igen til en anden Tid for at træffe Sagsøgte personlig, naar han kommer hjem, eller begive sig andetsteds hen for at finde ham personlig, men at de da med Retsvirkning kunne forkynde Stævningen for de nævnte Personer uanset Sagsøgtes Fraværelse. Udvalget antager, at dette ogsaa er Paragraffens Mening, men det fremgaar ikke tilstrækkeligt af Ordene; under alle Omstændigheder bør det efter Udvalgets Skøn være Mening.

Under Nr. 78 foreslaas til samme Paragraf, at „ordentligvis“ udgaa; det er nemlig ikke klart, hvorledes det skal afgøres, om der i det givne Tilfælde har været Grund til at fravige Reglen, nemlig at Forkyndelsen ikke bør ske om Helligdage mellem 9—4; er det Meningen, at Retten skal afgøre det og altsaa i benægtende Fald betragte Stævningen som ugyldig, løber Sagsøgeren en altfor stor Risiko; at paa den anden Side Stævningmanden selv skulde endeligt afgøre Spørgsmaalet, synes